

“El règim de Corea del Nord es dota de míssils i d’armes de destrucció massiva mentre mata de fam els seus ciutadans.” George W. Bush va incloure així, quatre mesos després de l’11-S, el règim de Kim Jong Il dins “l’eix del mal”. Un any més tard l’Iraq va ser objecte d’un “atac preventiu” dels Estats Units. Per al cas coreà, però, el recurs de les bombes semblava massa arriscat.

L’enemic més poderós de Bush

Amb prop de 6 milions de soldats, míssils de llarg abast que podrien arribar a territori nord-americà i un temut programa nuclear en marxa, Pyongyang ha dissuadit fins ara el Pentàgon de llançar una ofensiva militar. El potencial bèl·lic nord-coreà, capaç d’infligir un càstig devastador als seus veïns del sud i al Japó, aliats estratègics dels EUA a la zona, ha obligat Bush a ser prudent.

De fet, qui més a prop va estar de bombardejar Corea del Nord va ser Bill Clinton, després que el 1993 quedés exclosa del Tractat de No-Proliferació Nuclear. Les converses diplomàtiques van permetre, a última hora, conjurar el fantasma de la guerra i signar l’anomenat Acord Marc de 1994. Corea congelava el seu programa nuclear a canvi de la construcció de dues centrals d’energia amb reactors d’aigua lleugera i el subministrament de 500.000 tones de petroli l’any.

Començava una etapa de “desgel” en les relacions entre Washington i Pyongyang. El 6 d’octubre de 2000, un alt càrrec de l’exèrcit nord-coreà va visitar Clinton a la capital nord-americana. Era la reunió de més alt nivell entre tots dos països des de 1953. Dues setmanes més tard, Madeleine Albright va volar cap a Corea del Nord per trobar-se amb Kim Jong Il. Fins i tot Clinton pensava viatjar-hi abans de “jubilar-se”.

Però el mandat del president demòcrata es va exhaurir i el nou inquilí de la Casa Blanca no estava disposat a mantenir la mateixa línia de diàleg amb el Govern nord-coreà. L’octubre de 2002, el diplomàtic James Kelly va tornar d’una visita a Corea del Nord assegurant que funcionaris del règim li havien confessat que, malgrat l’Acord Marc, es continuava desenvolupant un pla secret de reprocessament d’urani enriquit.

La revelació va posar els pèls de punta als EUA, que van interrompre el subministrament energètic a Corea del Nord. En resposta, Pyongyang va reactivar la central nuclear de Yongbyon per reprocessar 8.000 barres d’urani enriquit amb l’objectiu d’obtenir plutoni per fabricar sis bombes atòmiques. Washington tem que ja disposi d’una o dues bombes i de fins a 5.000 tones d’armes químiques.

Negociacions aplaçades. En plena “crisi nuclear”, l’agost de 2003 es van celebrar negociacions a sis bandes entre les dues Corees, els EUA, els Japó, Rússia i la Xina, per explorar vies de pacificació de la península. Les converses es van repetir al febrer i al juny de 2004, sense fructificar en cap acord concret. La propera ronda estava prevista per al 22 de setembre, però els esdeveniments de les últimes setmanes n’han obligat l’aplaçament.

Seül va reconèixer a principi de mes que científics sud-coreans van efectuar en secret experiments nuclears els anys 1982 i 2000. L’anunci ha sulfurat les autoritats nord-coreanes, que s’han negat a asseure’s a la taula de negociacions. Per afegir més confusió a la situació, el 9 de setembre va detectar-se una forta explosió a Corea del Nord, prop de la frontera amb la Xina.

Tot i que la detonació va provocar un immens núvol de fum en forma de bolet i es va arribar a especular que pogués tractar-se d’una prova nuclear, Pyongyang va explicar que l’explosió s’havia degut a la demolició prevista d’una muntanya per dur a terme un gran projecte hidroelèctric. Els EUA sospiten que Corea del Nord prepara el seu primer assaig nuclear.

Roger Mateos